

LIIKAA SAIN

san. LASSE WIKMAN

säv. CHARLES PLOGMAN

En sul-ta tun - tei-ta-ni ai- o e-nää pii - lot- taa, _vii-mein-
kin pää - sin maa - il - maas. Jo - kai - sen ais-tin ui-nu- neen saat vie-lä he-rää - mään,
on täs-sä hy-vä niin. Pel-ko-ni sy-lis-sä - si jo-hon-kin_vain ka - to - aa, _y - li
yön mi-nut kan - na taas. Kun uu-si aa - mu jäl - leen au-ke-aa, mä luok - ses jään ja
hu-kun tun - tei - siin. O-let kau - nis, an - noit mi-nul-le_niin suun-nat - to-man
pal - jon. O-let kau - nis, o-let vas-ta-us sii-hen mi-tä kau-an_hain. Kuis - kaan

hil- jaa_ vain: mel- kein lii - kaa sain. 1. An-ne-taan | 2. Tie-dän

et-tä e-des-sä_ siin-tää ar - ki ja huo - mi- nen, mut-ta si-tä mie - ti en,

si-nä sait ai - kaan sen. O-let kau - nis, an - noit

mi-nul-le_ niin suun-nat-to-man pal - jon. O-let kau - nis, o-let vas-ta-us sii-hen mi-tä

kau - an_ hain_ Kuis - kaan hil - jaa_ vain: mel - kein lii - kaa

1. sain. O-let | 2. sain.

2. Annetaan kaiken tämän kauas täältä kuljettaa,
 Kauniimmin ei nyt sielu sois.
 Riittää kun sinuun hymyillen mä katson uudestaan,
 en palaa menneeseen.
 Ei ole mitään joka voisi tänään satuttaa,
 sinä veit pilvet täältä pois.
 Opetit hetkeen tiukasti nyt kiinni tarttumaan
 ja synnyin uudelleen.

Levytys: Charles Plogman